

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/90/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719202066
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5719202066.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobkyní 1/ E. U., nar. XX.X.XXXX, bytom J., P. X, 2/ U. R., nar. XX.X.XXXX, bytom P. pod W., J. XXX/XX, obe právne zastúpené advokátom JUDr. Petrom Belicom, so sídlom E., M.R. R. XX, proti žalovanému R. P., nar. X.X.XXXX, bytom E., M. I. XXX/X, právne zastúpenému advokátom JUDr. Tomášom Zbojom, so sídlom E., P. X, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, na základe odvolania žalobkyní 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/26/2019-345 zo dňa 14. januára 2021 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** v zamietajúcom výroku I. a vo výrokoch III. a IV. o nároku na náhradu trov konania.

Rozsudok okresného súdu **z o s t á v a** **n e d o t k n u t ý** vo výroku II. o zastavení konania vo zvyšku uplatneného nároku.

Žalovaný **m á** voči žalobkyniam 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd na základe späťvzatia žaloby zastavil konanie v časti týkajúcej sa nehnuteľnosti vedenej v katastrálnom území P. H. W. (ďalej bez uvádzania katastrálneho územia, nakoľko všetky dotknuté nehnuteľnosti sa nachádzajú v katastrálnom území P. H. W.) ako KNC parc. č. 596/1.

2. Žalobu o určenie, že nehnuteľnosť zapísaná pod parcelným číslom KNC 596/2 v rozsahu 1 patrí do dedičského konania po D. P. a aj do dedičského konania po U. P. a súčasne o určenie, že žalovaný nie je spoluvlastníkom tejto nehnuteľnosti v podiele 1 zamietol. Vychádzal z toho, že podľa LV č. XXX sú žalobkyňa 1/ a žalovaný spoluvlastníkmi (každý v jednej polovici) pozemkov KNC parc. č. 596/1 o výmere 421 m² a 596/2 o výmere 84 m². K rozdeleniu pozemku pôvodne v katastri nehnuteľností vedeného ako parcela č. 596 došlo zrejme na základe geometrického plánu č. 34/2016, ktorý ale žiadnou z procesných strán predložený nebol. Okresný súd za „základné dôkazové východisko“ považoval list katastrálneho odboru Okresného úradu Martin z 22.9.2014.

3. Obsah daného listu potvrdzovali aj pozemnoknižné vložky č. 120 a 634, na ktorých bol zapísaný dom č. XXX, dvor, záhrada a roľa (o celkovej výmere 1.151 m²) s poznámkou dvor spoločný s domom č. XXX; obdobne pozemnoknižné vložky č. 278 a 538, na ktorých bol zapísaný dom č. XXX, dvor a záhrada, pričom dvor je spoločný s domom č. XXX. V dotknutom liste katastrálneho odboru je konštatované, že z pkn. vložiek č. 538 a ani č. 634 jednoznačne nevyplýva, ktorá časť dvora je spoločná pre oba protokoly (vložky) a ktorá je vo výlučnom vlastníctve. Okresný súd uviedol, že je síce pravdou, že rodičia žalobkyne kúpnu zmluvou v roku 1965 nadobudli pozemky EN parc. č. 148/1 až 4 v celosti (identifikované ako

pôvodná pkn. parc. č. 148), vrátane spoločného dvora, ktorý však predávajúci nevlastnili v celosti. O uvedenom svedčí i to, že po preidentifikovaní parcely č. 148/1 až 4/ mali označenie KNC parc. č. 593, 594 a 596; avšak aj pkn. parc. č. 149 (z pozemnoknižnej vložky č. 634) bola zidentifikovaná - okrem KNC parc. č. 595 a 597 - aj ako 596.

4. Pri zápise dedičského rozhodnutia po R. P. (právny predchodca žalovaného) došlo k zápisu pozemku KNC parc. č. XXX na LV č. XXX v polovičných spoluvlastníckych podieloch, hoci predtým bol na LV č. XX zapísaný v 1/1 pre právnych predchodcov žalobkýň. Okresný súd zdôraznil, že z listu katastrálneho odboru z 22.9.2014 je zrejme, že KNC parc. č. 596 (zapísaná na LV č. XXX) je polohovo určená ako časť pôvodnej pkn. parc. č. 148 a časť pôvodnej pkn. parc. č. 149, pričom presné určenie pôvodných pozemnoknižných hraníc medzi týmito pozemkami je možné len geometrickým plánom na obnovu hraníc pôvodného stavu.

5. Doplnil, že aj podľa zmluvy registrovanej pod sp. zn. R I 450/65, ktorou právni predchodcovia žalobkýň nadobudli nehnuteľnosti pôvodne označené ako pkn. parc. č. 148 a neskôr ako parcely EN č. 148/1 až 4, je síce prevádzaný pozemok parc. č. EN 148/1, ale s výmerou 162 m², hoci výmera predmetného pozemku v danom období činila 324 m², t.j. prevádzaná bola len polovica výmery. V danej spojitosti poukázal okresný súd i na ohodnotenie nehnuteľností v čase prevodu (č.l. 301 až 302 spisu), z ktorého popisnej časti je zrejme, že ide len o polovicu dvora. Uvedené svedčí o tom, že Z. G., ktorý spolu s manželkou získal prídelom nehnuteľnosti neskôr odpredávané rodičom žalobkýň, uznával spoluvlastníctvo dvora rodinou G. (neskôr P.) a súčasne rodinou P..

6. V reakcii na tvrdenie žalujúcej strany „v záverečnej fáze konania“ o tom, že súčasný pozemok KNC parc. č. 596/2 je totožný s pozemkom EN parc. č. 148/3 okresný súd konštatoval, že o predmetnom tvrdení žalobkyne nepredložili geometrický plán. Rovnako žalobkyne neprodukovali dôkaz, že celý pozemok KNC parc. č. 596/2 je zastavaný humnom zapísaným na LV č. XXXX v celosti pre žalobkyňu 1/ a ani dôkaz preukazujúci grafické znázornenie pôvodných nerozdelených pkn. parciel č. 149 a č. 148. To znamená žalobkyne nepripojili geometrický plán, ktorý by „presne preukazoval“, že súčasný pozemok KNC parc. č. 596/2 nebol v minulosti súčasťou spoločného dvora tvoreného bližšie neurčenou časťou pkn. parc. č. 149 a bližšie neurčenou časťou pkn. parc. č. 148. Grafické znázornenie iba „istého prekrytia“ pôvodných hraníc parciel č. 148/1 a 3 a parciel č. 596/1 a 2 nebolo pre okresný súd dostačujúcim dôkazom. Zhrnul, že len za predpokladu, že by žalobkyne preukázali, že celý pozemok KNC parc. č. 596/2 je zastavaný humnom a ani čo i len nepatrná časť z neho nie je súčasťou bývalého spoločného dvora, bolo by možné uvažovať, že môže byť výlučným vlastníctvom právnych predchodcov žalobkýň.

7. V súvislosti s obranou žalovaného okresný súd poukázal na to, že na základe rozhodnutí v dedičskom konaní po R. P., v časti týkajúcej sa práve pozemku parc. č. 596, mala S. P. (neskôr jej dedička U. R.) dôvod oprávnene predpokladať, že sú „nespochybniteľnými spoluvlastníkmi tejto parcely, rozumej celej parcely č. 596“. Po darovaní tohto podielu žalovanému mal tiež on dôvod oprávnene predpokladať svoje spoluvlastníctvo v rozsahu 1. Až do roku 2017 tak žalovaná strana minimálne od roku 1982 užívala pozemok parc. č. 596 ako spoločný dvor. Podľa okresného súdu je z daného titulu „na mieste tvrdiť“, že na základe dedičských listín po otcovi žalovaného spoluvlastníctvo k celej KNC parc. č. 596 (teda aj k z nej neskôr odčlenenej parc. č. 596/2) vydržali.

8. To znamená, že na základe tvrdeného a žalujúcou stranou nespochybneného nerušeného užívania celého tohto pozemku rodičmi žalovaného a neskôr jeho sestrou U. R. je možné bez pochybnosti dospieť k záveru, že ak aj parcela č. 596 nebola celá tvorená spoločným dvorom, tak nerušeným užívaním tohto pozemku v presvedčení o jeho spoluvlastníctve od roku 1981 U. R. ako predchodkyňa žalovaného k 1.1.1992 splnila podmienky pre vydržanie spoluvlastníckeho podielu k celému pozemku. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal proti neúspešným žalobkyniam právo na ich náhradu v celom rozsahu.

9. Proti tomu rozsudku (s výnimkou výroku o čiastočnom zastavení konania) v zákonom stanovenej lehote podali spoločné odvolanie žalobkyne, ktoré sa alternatívne domáhali jeho zmeny tak, že žalobnému návrhu v nenapadnutej časti bude vyhovieť, alebo jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Rozhodnutie okresného súdu označovali za svojvoľné a dostatočne nevysvetľujúce ním vyslovené závery. Tvrdili, že z konceptu geometrického plánu je nesporné, že aktuálna KNC parcela č. 596/2 je celá „utopená“ v pôvodnom pozemku parc. č. 148/3. Uviedli, že geometrický plán nebolo možné vyhotoviť, ale okresný súd sa mal pokúsiť ho zadovážiť.

10. Žalobkyne (v rámci odvolania dokonca opakovane) zdôrazňovali, že to nebol žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia, kto by pozemok KNC parc. č. 596/2 (totožný s pkn. parc. č. 148/3) nerušene a sám užíval/i; čo netvrdil ani žalovaný. Naopak, z tvrdení žalujúcej strany je zrejme, že tento pozemok užívali sami právni predchodcovia žalobkýň (následne žalobkyne), resp. spoločne užívali s

predchodcami žalovaného. Odvolateľky doplnili, že ich právni predchodcovia „trpeli“ súčasnú prítomnosť právnych predchodcov žalovaného. Na strane žalovaného (ako aj jeho právnych predchodcov) tak chýba dobromyseľnosť nadobudnutia vlastníctva vydržaním, keďže z evidencie nehnuteľností bolo nepochybné, kto je vlastníkom sporného pozemku KNC parc. č. 596/2. Rovnako žalovaný ani netvrdil, že by jeho právni predchodcovia sporný pozemok nadobudli pred rokom 1965.

11. Žalobkyne opakovane poukazovali práve na kúpnu zmluvu z 5.8.1965, ktorou nadobudli nehnuteľnosti ich právni predchodcovia a na „identifikáciu parciel z 22.9.2014“. Je pritom nepochybné, že pozemok parc. č. 148/3 je zastavaný humnom, ktoré je „polohovo bližšie“ k pozemkom KNC parc. č. 594 a 593, ako k pozemkom KNC parc. č. 595 a 597 a nie je ani spoločným dvorom. Z toho vyplýva, že celá súčasná pozemok KNC parc. č. 596/2 bol nadobudnutý v podiele 1/1 právnymi predchodcami žalobkýň. Dodali, že ich právny predchodca (otec) D. P. nemal vedomosť o „prerozdelení“ pozemku katastrálnym úradom, nakoľko by s ním „nikdy nesúhlasil, ani nekúpil spoločné humno“. Právni predchodcovia žalovaného nikdy humno neužívali a „ani časť spoločného dvora príhľadného k strane žalobkýň“. Ak teda došlo k takémuto vadnému prideleniu do vlastníctva právnych predchodcov žalovaného, tak títo resp. priamo žalovaný mal/i uvedenú chybu katastrálneho orgánu napraviť a previesť vlastnícke právo na žalobkyne alebo ich právnych predchodcov.

12. Žalovaný považoval odvolanie protistrany za neopodstatnené, preto navrhoval rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdiť. Mal za to, že okresný súd náležite odôvodnil jednotlivé svoje závery, ktoré zodpovedali i výsledkom dokazovania. Skutočnosť, že žalobkyne sa nestotožňujú s názorom okresného súdu ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

13. Žalovaný podotkol, že žalobkyne neuniesli dôkazné bremeno, pričom mu nie je zrejma prekážka, ktorá by žalobkyniam bránila predkladať dôkazy. Dodal, že pozemok KNC parc. č. 596/2 bol vytvorený bez akejkolvek vedomosti spoluvlastníka jednej polovice pôvodného pozemku parc. č. 596. Nesúhlasil ani s tvrdením, že pozemok KNC parc. č. 596/2 (o výmere 84 m²) je totožný s pôvodným pkn. pozemkom parc. č. 148/3 (o výmere 103 m²); čo je zrejme aj z ich výmer. Uvedený záver potvrdil tiež katastrálny úrad, keď operátom z roku 1972 „uviedol jednotlivé parcely na pravú mieru a s tým stavom, aký je dnes, súhlasili aj rodičia žalobkýň“.

14. V následnej reakcii žalobkyne „kategoricky popreli“ všetky skutočnosti, ktoré tvrdí žalovaný. Zotrvávali na podanom odvolaní a odkazovali na jeho zdôvodnenie. Doplnili, že rozdelením pozemku parc. č. 596 na pozemky KNC parc. č. 596/1 a 2 došlo k rozdeleniu bez zásahu do vlastníckych práv.

15. Rovnako žalovaný zotrval na svojom prvotnom stanovisku už prezentovanom v odvolacom konaní, (taktiež) vrátane odkazu na súvisiacu argumentáciu.

16. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), z ktorého titulu rozsudok okresného súdu zostal nedotknutý v odvolaní nenapadnutom výroku o zastavení konania vo zvyšku uplatneného nároku a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) v preskúmvanej časti rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

17. Z priebehu a rozhodnutí v dedičskom konaní po otcovi žalovaného R. P. (sp. zn. bývalého Štátneho notárstva Martin D 472/81) je preukázané, že predmetom dedenia po menovanom bol tiež spoluvlastnícky podiel v spoločnom dvore, ktorý bol vo vtedajšej evidencii nehnuteľností vedený pod parc. č. 596. V dôsledku vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov poručiteľa a pozostalej manželky S. P., rod. E., ako i dedenia sa spoluvlastníčkou dotknutého pozemku v podiele 1 stala menovaná. V opravnom uznesení, ktoré náležite zdôrazňoval už aj okresný súd, je výslovne konštatované, že S. P., rod. E. má byť zapísaná ako spoluvlastník v 1 predmetného pozemku - EN parc. č. 596 dvor o výmere 505 m².

18. Následným dedením po S. P. (sp. zn. bývalého Štátneho notárstva Martin D 220/89) dotknutý spoluvlastnícky podiel nadobudla U. R. (sestra žalovaného); o čom svedčí i LV č. XXX ku dňu vyhotovenia 15.4.2005, na ktorom ako titul nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu menovanou k pozemku KNC parc. č. 596 je označené práve dedičské rozhodnutie D 220/89. U. R. v neskoršom období predmetný spoluvlastnícky podiel darovala žalovanému.

19. V súvislosti s nadobudnutím vlastníckeho práva vydržaním okresný súd primerane poukázal na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 83/2002. Hoci vzhľadom na vydanie opravného uznesenia v dedičskom konaní po R. P. až dňa 8.2.1982 by do úvahy mohol prichádzať i neskorší dátum ako 1.1.1992, samotné rozhodnutie o dedičstve bolo vydané

už v roku 1981. Krajský súd dopĺňa, že tvrdenia žalovanej strany boli dostatočne konkrétne a určité aj v otázke spôsobu držby, resp. užívania sporného pozemku; to znamená v otázke tvrdení smerujúcich k nadobudnutiu spoluvlastníckeho podielu, a nie výlučného vlastníctva.

20. Napokon, aj samotné žalobkyne v rámci odvolania opakovane zdôraznili, že predmetný pozemok spolu užívali ich právni predchodcovia aj s právnymi predchodcami žalovaného. Výslovne jednoznačne vylučovali len užívanie sporného pozemku v celosti žalovaným, resp. jeho právnymi predchodcami; čo však žalovaná strana nikdy ani netvrdila. Inými slovami, z dotknutého vyjadrenia je nesporné, že i žalujúca strana skutkovo potvrdzovala spoločné užívanie sporného pozemku oboma rodinami.

21. Pokiaľ by aj neboli označené dedičské konania/rozhodnutia vecne správne (čo konajúce súdy vzhľadom na podstatu súvisiacej argumentácie a z nej vyplývajúcich dôsledkov bližšie neskúmali), od predmetných právoplatných rozhodnutí bývalého štátneho notárstva si žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia dôvodne odvodzovali nadobudnutie svojho (spolu)vlastníckeho práva prostredníctvom dobromyseľného vstupu do držby a nadväzného nerušeného užívania po zákonom stanovenú dobu. Je žiaduce dodať, že tak z písomností (napr. výzva z 7.6.2018 - č.l. 123) predloženými žalujúcou stranou, ako i z výsluchu žalobkyne 1/ na pojednávaní dňa 27.11.2019 je zrejmé, že výhrady k užívaniu sporného pozemku žalovaným, resp. rodinou P. žalobkyne uplatnili výrazne neskôr, ako uplynula od roku 1982 počítaná 10-ročná lehota pre nadobudnutie (spolu)vlastníctva vydržaním.

22. Právoplatné rozhodnutie príslušného štátneho orgánu (aj keby sa neskôr preukázala jeho vecná nesprávnosť) je nepochybne relevantným putatívnym (domnelým) titulom, od ktorého dotknutá osoba oprávnené odvodzuje dobromyseľnosť svojej držby. Pri zohľadnení princípu právnej istoty (ako súčasť inštitútu právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) zahrňujúceho prezumpciu vecnej správnosti právoplatných rozhodnutí štátnych orgánov uvedené obstoí aj v prísnejšom teste poctivosti nadobudnutia vlastníctva (bližšie napríklad Nález Ústavného súdu II. ÚS 484/2015 z 14.11.2018). Nadväzne nezodpovedá vykonanému dokazovaniu odvolacia námietka žalobkyň o nedostatku dobromyseľnosti na strane žalovaného, resp. jeho právnych predchodcov.

23. Okresný súd náležite zdôraznil, že žalujúca strana nepreukázala svoje tvrdenie, že aktuálny pozemok KNC parc. č. 596/2 je totožný s pôvodným pkn. pozemkom parc. č. 148/3. Práve od tejto okolnosti sa však odvíjajú všetky ďalšie tvrdenia a nadväzné právne konštrukcie žalobkyň; čo platí aj pre štádium odvolacieho konania.

24. Žalobkyne nepredložili žiadnu listinu (prípadne iný dôkazný prostriedok), ktorý by potvrdzoval ich východiskové tvrdenie o identite KNC parcely č. 596/2 s pôvodnou pozemnoknižnou parcelou č. 148/3. Nimi akcentovaná „identifikácia parciel z 22.9.2014“ nie je identifikáciou parciel v právnom slova zmysle - § 3 ods. 12 zákona č. 162/1995 Z.z., ale ide o list/odpoveď katastrálneho odboru Okresného úradu Martin z uvedeného dňa, ktorý je nazvaný „Identifikácia parcely“ (č.l. 14 spisu).

25. Ako je uvedené vyššie práve z obsahu predmetnej písomnosti vychádzal (dokonca určujúco) okresný súd. Katastrálny orgán pritom výslovne konštatoval, že „z pozemkovoknižnej mapy nie je jednoznačné, ktorá časť je spoločná pre oba protokoly (vl. č. 538 a 634) a ktorá je vo výlučnom vlastníctve“. Rovnako uviedol, že „KNC parc. č. 596 (na LV č. XXX) je polohovo určená ako časť pkn p. č. 148 a p.č. 149“.

26. Z citovaného je úplne nepochybné, že vyjadrenie katastrálneho orgánu v žiadnom prípade nepotvrďuje tézu žalobkyň o identite KNC parcely č. 596/2 s pôvodnou pozemnoknižnou parcelou č. 148/3. Naopak, korešponduje s obranou žalovanej strany.

27. V neskoršom štádiu konania bolo predložené ďalšie vyjadrenie katastrálneho odboru Okresného úradu Martin z 27.4.2020 označené ako „Žiadosť o písomnú informáciu - odpoveď“ (č.l. 239). V zásadných bodoch (predovšetkým že „KNC parc. č. 596 na LV č. XXX je polohovo určená ako časť pkn p. č. 148 a p.č. 149“) ide o zhodné stanoviská, aké boli prezentované už v rozoberanom liste katastrálneho orgánu z 22.9.2014. Doplnením je konštatovanie, že „bola do KN p. č. 596 zahrnutá celá pôvodná EN p. č. 148/3 (časť, ktorá bola v THM začlenená ako súčasť spoločného dvora)“.

28. Ani posledne citované vyjadrenie však neznamená identitu KNC parcely č. 596/2 s pôvodnou pozemnoknižnou parcelou č. 148/3. Z daného konštatovania vyplýva len toľko, že súčasťou KNC parc. č. 596 je aj pôvodná pkn. parc. č. 148/3. Navyše, dotknutú informáciu žalobkyne interpretujú (nie je podstatné, či nevedome alebo úmyselne) nielen nepresne (katastrálny orgán nehovorí o KNC parc. č. 596/2, ale o KNC parc. č. 596; teda bez „podlomenia“ na 1/ resp. 2/), ale aj opačne (že KNC parc. č. 596/2 je súčasťou pkn. parc. č. 148/3)

29. Identitu pozemku KNC parc. č. 596/2 s pôvodným pkn. pozemkom parc. č. 148/3 nepotvrďuje ani písomnosť žalobkyňami označovaná ako koncept geometrického plánu. Jednoznačne ide totiž iba o

jeden z podkladov pre vypracovanie „riadneho“ geometrického plánu, ktorý v spojení s právnym úkonom alebo súdnym rozhodnutím môže slúžiť pre zápis do katastra nehnuteľností. Napriek poskytnutiu predĺženej lehoty na predloženie geometrického plánu žalobkyne geometrický plán v konaní nedoložili. 30. Neobstojí ani námietka nesprávneho postupu okresného súdu, ktorý sa mal pokúsiť zabezpečiť/ vyžiadať geometrický plán. Samotné žalobkyne (napríklad v podaní z 4.5.2020 - č.l. 236) uvádzajú, že predloženie geometrického plánu zrejme nebude možné ani na dožiadanie konajúcim súdom. V rámci vyjadrenia k dokazovaniu na pojednávaní 16.12.2020 - opäť po konštatovaní, že katastrálny odbor uviedol, že geometrický plán nie je možné vytvoriť - len „z dôvodu procesnej opatrnosti“ dávajú na zváženie návrh, či súd takýto dôkaz nevyžiada. Tento dôkazný návrh okresný súd na označenom pojednávaní zamietol, čo je zrejme zo zvukového záznamu z pojednávania (ako jediného autentického a zároveň obligatórneho záznamu procesných úkonov súdu - § 98 CSP) - pasáž od 01:03:30 záznamu a ďalej - hoci v zápisnici o pojednávaní predmetné procesné uznesenie zachytené nie je.

31. Iba pre úplnosť krajský súd dodáva, že (len) súd rozhoduje v zmysle § 185 ods. 1 CSP o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Je pritom jednoznačné a opakovane to uviedla i žalujúca strana, že ňou požadovaný geometrický plán nie je možné vyhotoviť. Z daného titulu neobstojí odvolacia námietka týkajúca sa údajného nevykonania dokazovania okresným súdom. Okresný súd zodpovedajúco výsledkom dokazovania tiež uzavrel, že nebolo preukázané (prioritne žalobkyňami), že pozemok KNC parc. č. 596/2 je v celosti zastavaný humnom, ktorého výlučnou vlastníčkou je žalobkyňa 1/.

32. Nie je porušením základného práva na spravodlivý súdny proces, resp. ústavného práva súdnu a inú právnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnia. Intenzitu zásahu spôsobilú prívodiť porušenie základných/ústavných práv dosahuje len odôvodnenie, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavné protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (bližšie napr. I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08). Odôvodnenie napadnutého rozsudku takúto charakteristiku rozhodne nespĺňa. Naopak, je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho súdu, nie je (preto ani) arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na všetky otázky, prečo okresný súd rozhodol tak, ako rozhodol. Predmetná odvolacia námietka žalobkyň je tak vo svojej podstate „len“ vyjadrením nespokojnosti s výsledkom sporu.

33. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobkyňami, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritornej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

34. Žalobkyne síce odvolaním výslovne napadli aj výroky rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s nimi tvrdenu nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (čiastočným zamietnutím žaloby). Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v meritornej časti zakladá vecnú správnosť (pre viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi - § 380 ods. 1 CSP) aj od nej závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd zodpovedajúco konkrétnostiam súdnej veci aplikoval zásadu úspechu v spore (v časti aj v kombinácii so zásadou procesného zavinenia za vznik trov) a náležite konštatoval, že o konkrétnej výške náhrady rozhodne samostatným uznesením súdny úradník.

35. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľky - žalobkyne 1/ a 2/ neboli v tomto štádiu konania (vôbec) úspešné, preto má žalovaný voči nim spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%.

36. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.